

Kapitola I.

Doktor seděl u svého stolu a procházel si záznamy pacientů objednaných na dnešní den. Jeho lehce obézní sestra si opodál lakovala nehty na zeleno. Lak voněl po kiwi a vyplnil svým oděrem celou ordinaci. Seth, tak se doktor jmenoval, ji neměl moc rád, kromě práce ho s ní nic nespojovalo,?? tudíž byla nálada skoro stále na bodě mrazu. V rohu ordinace stál model lidské kostry a zubil se na ně. Často mu hleděl Seth do očních jamek a přemítal nad svým osudem. Kostlivec mu dával oplátkou za to na odiv nedokonalost a křehkost lidského těla.

Ze svého okna měl Seth výhled skoro na celou čtvrť. Zvědavě se z něho podíval, aby zjistil, co se venku děje. Zase sněžilo a všude byl neobvyklý klid. Ze čtyřiaosmdesátého patra vypadali lidé jako mravenci. Všichni někam spěchali, někdo rychle, někdo pomaleji, proplétali se mezi sebou a dávali si pozor, aby do sebe nevrátili. Oproti mravencům se snažili vyhnout přímému kontaktu.

Nyní sestra pilně chatovala na počítači a cpala se u toho sušenkami. Jedna sušenka se jí rozdrobila v ruce, kousky dopadaly na právě koupený bulvární časopis, který ležel vedle upatlané myši, sestra měla drobky přilepené i na čerstvě nalakovaných nehtech.

Seth upřel zrak na svůj monitor, „Porubjak Pavol je na řadě!“ informovala ho aplikace. Otevřel si jeho lékařský záznam: Poslední návštěva 25.1.2060; pacient udává bolesti hlavy, kloubů a břicha, záškuby svalů, krvácení z nosu, krev ve stolici a moči, citlivost očí na světlo, a únavu; předtím tyto obtíže nikdy neměl; po prvním kole vyšetření se nic nezjistilo.

Seth měl podezření, že by se mohlo jednat STM (Syndrom of termite misery). Tenhle vir se přenášel jen orálním a análním sexem, a pohlavním stykem. Okamžitě, co se našel lék na HIV, objevila se tahle hrůza, která se dokonce uměla prožrat i

prezervativem z jakéhokoliv materiálu, nikdo nevěděl, jak je to možné. Nemoc měla vždy podobný průběh. Nemocní trpěli podobnými obtížemi jako uvedl Porubjak, u doktora se nic nezjistilo a do měsíce příznaky sami vymizely. Zhruba za rok se problémy objevily znovu v intenzivnější podobě. A až potom vyšel pozitivní nález na STM, nikdy ne dříve. Tenhle vir pomalu požíral člověka zevnitř, jen mozkou se vyhýbal, nemocný proto umíral za zdravého rozumu a jasné mysli. Délka života nakažených byla různá, někdo měl štěstí a dožil se i pěti let, a u někoho za pár měsíců prožral vir tepnu a nešťastník vnitřně vykrvácel. Ale i s touto nemocí se dal vést docela normální život, pacienti brali velmi silné léky proti bolesti, které tlumily jejich utrpení, někdo si ještě pomáhal alkoholem a drogami. Lék na nemoc nebyl. Sice probíhaly pokusy na zvířatech s nanotechnologií, ale výsledky nebyly zatím uspokojivé.

Seth už viděl opravdu hrůzostrašné případy, nejhorší jsou ty, kdy se vir nahromadí v hlavě. Jednomu mladému pacientovi vir vyžral oči a napadl spodní čelist. Doktoři museli chudákovi vyjmout poškozené bulvy a zašít mu díry, které po nich zbyly. Také mu vyoperovali spodní čelist a odstranili jazyk, místo čelisti dostal ocelovou náhradu, se kterou ovšem nemohl hýbat a musel přijímat potravu přímo do žaludku. Dostal i umělé plíce a byla mu nahrazena holenní kost. V tomhle stavu statečně žil rok a půl.

Seth občas své povolání nesnášel a nechápal arogantnost a hrdost některých doktorů, když uměli léčit jen malé množství nemocí

„Chce s vámi mluvit ředitel. Potkala jsem ho na chodbě a máte se u něho ještě dnes zastavit,“ Vytrhla sestra Setha z přemýšlení.

Co mi zase chce, ptal se v duchu, přijmu ještě toho Porubjaka a zastavím se u něj, rozhodl se.

„Pan Porubjak může vstoupit,“ řekl sestře, ta obratně shodila

chat na lištu a klikla na velké tlačítko „Další“.

V čekárně byli tři lidé. Dvě ženy ve středních letech seděly na tmavé, oprýskané lavici daleko od sebe, jedna z nich si před ústy držela kapesník nasáklý krví a vykašlávala rudé chuchvalce, před interaktivní tabulí stál ještě starší muž a hledal informace o Lymské borelioze. Muži něco zapípalo v kapse, sáhl do ni a mezi kapesníkem a klíči nahmatal svoji poškrábanou ID kartu, podíval se na display a přečetl si, že může vstoupit do ordinace.

„Dobrý den, pane doktore.“

„Dobrý den, pane Porubjaku, posaďte se u nás,“ odvětil Seth. Porubjak se posadil na připravenou židli. Z čekárny se ozvalo křupnutí, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost.

„Tak jak se cítíte?“ ptal se Seth.

„Je to horší, pane doktore, hlava stále bolí, a zrovna včera se mi spustila krev z nosu, že jsem myslel, že vykrvácím,“ stěžoval si a soustředil se, aby navzdory bolesti mluvil srozumitelně. Na židli se nervozně vrtěl, kousal do rtů nebo se škrábal všude možně, i když ho vůbec nic nesvědilo.

„Bohužel, vyšetření, které jsme zatím udělali, nám nic neukázaly,“ informoval Seth pacienta a přitáhl si k sobě klávesnici tenkou skoro jako papír, „uděláme vám tedy další vyšetření, a uvidíme, jestli se něco najde,“ řekl během psaní do počítače.

Porubjak souhlasně pokýval hlavou, „to bych byl rád.“ Poté se na chvíli zamyslel, utřel si zpcené ruce o kalhoty a zeptal se: „A na ty vyšetření pudu tam co minule?“

„Ano, tam co minule,“ ujišťoval Seth a pokračoval, „výsledky by mohly být tak za týden, já vám pošlu zprávu na ID kartu, kdy máte přijít. Teď ještě zaplatíte dvě stě kreditů za příjem a pět tisíc kreditů za druhé kolo vyšetření.“

Porubjak začal v kapse lovit ID kartu, už ji držel, ale jak ji vytahoval, roh karty se zachytil za svazek klíčů a ten se s

rachotem rozplácly na podlahu. Sethovi to neušlo pozornosti.

„Taky ještě používáte staré klíče?“ optal se potěšeně.

„Tak to víte, pane doktore, ty nové karty jsou sice skladnější, ale já to mám radši postaru. Jsem asi trochu konzervativnější.“

Sestra zdvihla hlavu od monitoru, prohlédla si Porubjaka od hlavy až k patě, pohrdavě se ušklíbla a vrátila se k chatu, zrovna totiž dostala další zprávu.

Seth přejel ID kartou nad čtečkou. „Píp,“ ozvalo se.

„Takže máte zapláceno, budeme se těšit na vaší další návštěvu.“

„Tak vám děkuju a naskledanou, pane doktore.“

„Nashle,“ odpověděli dvojhlasně doktor a sestra.

Po nějaké chvíli sestra oznámila: „Mám hlad, jdu si dát párek.“ A vytratila se z ordinace.

Seth zase pozoroval mravence dole pod sebou. Najednou se mravenci rozutekli a snažili se najít nějaký úkryt. Podíval se pozorněji a uviděl nějakého pána, jak něco drží v ruce a mává tím nad hlavou. Pak se pán rozlítl do všech směrů, ani krev nebyla vidět z té dálky. Město Apra, hlavní město Distriktu 13, poskytuje podobné scény každý den.

Jakmile Porubjak zmizel v ordinaci, paní s krvavým kapesníkem se nutně potřebovala vyčůrat. Zvedla se, ale po pár metrech chůze začala pomalu přepadávat dozadu a spadla na zem. Při pádu ani nehlesla, jen se ozval tříštivý zvuk, jak se o zem mocně praštila do temene hlavy. Rána na temeni vypadala ošklivě, ale byla naprosto nedůležitá, protože žena zemřela už v pádu. Příběhlo několik sester a doktorů, zkoušeli s ní různě cvičit, ale bez úspěchu, žena nejevila známky života. Kvůli hustým vlasům si ani nevšimli, že žena měla deformovanou zadní část lebky. Když se nikomu nepodařilo sehnat žádná nosítka, odtáhli ji do rohu a hodili na ni prostěradlo. Naneštěstí tuhle scénu z povzdálí sledovala druhá žena, ale místo, aby

čekárnu sdílela s mrtvolou, dostala hysterický záchvat a utekla. Po nějaké době začala z pod prostěradla vytékat krev a kalná moč. Když Porubjak odcházel z nemocnice, uviděl tu spoušť a udělalo se mu nevolno.

Kapitola II.

Seth chvátal do ředitelovy kanceláře. Nemocniční chodba byla překvapivě prázdná, jen z otevřených pokojů se ozývaly tlumené hlasy pacientů, sem tam zněl pláč dětí. Občas do pokojů nakoukl, pacienti většinou sledovali televizi, někde debatovali, nebo prostě spali. Pokoj číslo 237 měl dveře přivřené, takže do něho nebylo vidět.

Seth byl ještě trochu zaražený z uklízečky, kterou viděl vytírat nějaký humus v jeho čekárně. Ale větší starosti mu dělala schůzka s ředitelem. Nebyl si vědom žádného pochybení, proto doufal, že s ním ředitel chce mluvit jen o nějaké drobnosti.

Najednou uviděl svojí sestru vycházet z dámského WC. Co když půjde směrem ke mně, mám se na ni usmát nebo ji ignorovat, šrotovalo mu v hlavě. Bylo by hloupé ji zdravít a na hlubší konverzaci neměl náladu. Naštěstí hned za sestrou vyšel z dámského WC pracovník IT oddělení, takže se veškerá trapnost přelila na jejich stranu. Oba upřeně sledovali procházejícího Setha a nevydali ze sebe ani hlásku. Seth také kolem nich mlčky prošel a stihl si všimnout několik bílých kapek na kalhotách chlápka z IT. Zajímavé, pomyslel si. Před pánským WC překontroloval v mysli své fyziologické potřeby, nic nenasvědčovalo tomu, že by musel.

A už byl u sesterny, před ní povstával hlouček sester, klábosily a hihňaly se. Mezi nimi zářila i ONA, jeho Viktorija, kterou tajně miloval, někdo by řekl platonicky. Seth zbožňoval její zrzavé vlasy, oči modré jako moře či nebe, ale ne tak chladné. Její světlé obočí značilo, že i tam dole by mohla mít kobereček barvy ohnivé. Občas před spaním si představoval, jak se nazí objímají, tisknou se k sobě a on cítí její měkké, hebké tělo. Sestry si všimly, jak se k nim Seth blíží a sborově pozdravily na celou chodbu: „Dobrý den, pane doktore.“

„Dobrý den,“ odpověděl a usmál se na ně. Cítil, jak v tváři

trochu zrudl.

Došel na konec chodby, přivolal si výtah a vyjel do posledního, devadesát devátého patra, kde se nacházela kancelář ředitele nemocnice. Srdce mu mlátilo.

zatukal

Seth vstoupil do ředitelovy kanceláře, boty se mu zabořily do hlubokého koberce, cítil jakoby stál v bažině a propadal se.

Ředitel starý 70 ale energický

„Už tu na Vás čekáme, pane doktore Sethe“

„posad'te se“ pokynul rukou na prázdné křeslo“

Ředitel nebyl v kanceláři sám, ale seděl už tam sním pan doktor Herrmann.

Dáte si s námi skleničku?

Ne děkuji, seth sice nebyl abstinent a v tuhle chvíli chtěl být střízlivý.

Nevadí řekl ředitel a dolil sobe i panu Herrmanovi Tennessee whiskey do poloviny široké sklenice

Asi jste zvědaví, proč jsem si vás pozva“

„Ano, trochu ano“

Jde o to tu stížnost, kterou jste podal tady na pana herrmanna, mate mi k tomu co říct?

No ano, podal jsem tady stížnost na pana Herrmanna, seth se mu podíval do očí, jelikož pan Herrmann očividně ordinoval pod vlivem alkoholu. Navíc k tomu byl sprostej na svojí pacientku, která potom radši přestoupila ke mně. A jelikož ona chtěla podat stížnost, tak jsem jí přesvědčil, aby to nechala na mě interně, aby se toho třeba nechytly média.

Máte k tomu něco, kolego Herrmanne, ředitelovi už svítily oči.

No, jako jó, přiznávám, že jsem se napil a přehnal jsem to, ale to byla zcela výjimečná situace, už jsem toho měl prostě za ten den měl hodně, pletl se mu trochu jazyk, víte, když k vám přijde upocená, tlustá bába a vy se jí musíte všude možně dotýkat prohmatávat a ještě vám do toho kecá, jakoby si

myslela že je chytřejší než vy, tak to na vás padne a dáte si se sestrou pár panáků trochu se pomuchláte, vošaháte, abyste si spravil náladu, ale opravdu to bylo jen výjmečně a už se to nebude opakovat, přísahám.

panové zapomínáte že i já byl doktor a jako urolog jsem prohlídl takovejch stařeckejch analů a bimbasů, že byste se z toho oba pozvraceli, pak to zapil jackem danielsem, takže jsem schopen pochopit, že na každho může přijít takováhle slabost.

A vaše vysvětlení, otočil se ředitel na seth

Moje vysvětlení? Já snad nemusím nic vysvětlovat. Jenom jsem nechtěl, aby byli v ohrožení pacienti.

Tak v tom případě bych to uzavřel, pan Herrmann slíbil, že už se to nebude opakovat, takže bych už se v tom dál nehrabal.

No, dobře. řekl souhlasně seth.

Ale je tu od Vás ještě jedna stížnost, a to na Vaši sestru. Nemí Vám to blbý udávat vlastní sestru? Ptal se ředitel.

Ano jím, že je to trochu zvláštní, jenže ona skoro celou pracovní dobu, prochatuje, nebo je někde pryč, bud na jídle nebo buhví kde, ja prostě všechno sám nestačím, tak bych uvítal kdyby se to nějak vyřešilo, třeba že bych dostal jinou sesrtu třena viktoriji napadlo ho.

To je docela zajímavé, co tady tvrdíte. Náhodou zde mám záznamy z it oddělení a u vaší sestry je mimopracovní aktivita na počítačo asi kolem deseti procent...

ale to je

neskákejte mi do řeči řekl přísně. A naopak u vás je mimopracovní aktivita přes 70 procent, mám te k tomu co říct.

To není pravda, to je nesmysl, naprosto nemožné tady je to černé na bílým. Z tohoto důvodu máte výpověď, takové pracovníky u nás nepotřebujeme

ale chtěl zaprotestovat seth

chcete aby Vás vyvedla ochranka ?

Ne

dobře, věci už máte zbalené a můžete si je vyzvednout na

recepce

zazvonil telefon

aha, dobře rozumím a už jste to uklidili, hodně krve, hned tam jsem

ted mě pánové omluvte ale na pokoji 237 si někdo podřízl krkavici nožem na pizzu
a vyběhl z kanceláře

„Tady máte věci,“ řekla paní z recepce soucitně a usmála se na Seta.

Seth stál na mramorové podlaze, kolena se mu podlamovala, a on by se nejraději do té mramorové podlahy hluboko zahrabal. Hrabal by tak dlouho, dokud by si ruce nesesdřel až k zápěstí, a i potom by svými krvavými pahýly horečnatě hrabal hlouběji a hlouběji. Až by mu došly síly, lehl by si na záda a pozoroval by svět přes svojí mramorovou klec. Byl by neviditelný, ale on by všechno viděl a věděl, a nemohl by to nikomu říct, ani by nechtěl. Nasycen všemi poznatky, otočil by se k světu zády. Nechal by z tepen odtékat svoji krev, ta by pomalu zaplňovala jeho mramorové království až po okraj, a on by se utopil.

S Viktorií se už nikdy nepotkal.

„Ještě si musím umýt ruce,“ řekla sestra a přistoupila k umyvadlu. Rychle se opláchl a usušila.

„Tak kam pudeme,“ ptal se chlápek z IT.

„Asi úplně dozadu. Ale co když někdo přijde?“

„Budeme úplně potichu a počkáme dokud neodejde,“ odpověděl a oba vlezli do kabinky.

Koukali na sebe.

„Vyndáš si ho?“ špitla sestra tiše.

paní kašlající krev umře
po odchodu pana šenbery si jde sestra ohrat parky konec první kapitoly, bílé zdi a podlahy, působí chladně, špína (krev) sama mizí, neskladnou

panu porobjakovi vypadnou klíče při placení kartou na podlahu ošetřenou nanopostřikem , seth se diví porubjak nemá rád tyhle novoty, kredity

2- kapitola

na chodbě skupinka sester, jedna z nich se líbí seth., zrzavá modrooka, u šefa koberce nabíden mu jacka danielka, pote propuštěn, při odchodu potka blondatou, hlas v hlavě rve o telefon, kino, večeri nakonec ji rekne jen nashledanou bude litovat

Asi před měsícem mý kamarádce se rozbilo to udělátko na dveřích my jsem lézli do baráku oknem ona bydlí hned v přízemí, abychom počkali na opraváře, to víte, že nás přitom zachytily kamery a hned přijely dvě hlídky, no co vám budu pvídat, bylo z toho divadlo pro celou ulici, takové manévry tam dlouho neměli

ale vysvětlilo se to ne

to víte že se to na policejní stanici nakonec vysvětlilo, a ani nás moc netrápili.

Zavládlo ticho. Seth nevěděl, co říct.

tak já ty policajty chápu, dělali jenom svojí práci. Akorát tu muji přítelkiny od té doby už nezdaví sousedi

seth má věci na vrátnici, recepci, informací

zrzka
výťah patro get offa my cloud

zjištěny asi měsíc staré podlitiny v bederní oblasti

Bolesti, nemoci a smutek jsou zapleteny do každého člověka, utváří pevné smyčky, které se pomalu utahují. Smyčky zasahují do bitev mezi křehkostí a houževnatostí.